

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 2 kwietnia 2020 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Swoboda przedsiębiorczości – Swoboda świadczenia usług –
Rynki instrumentów finansowych – Dyrektywa 2004/39/WE – Pojęcia „klienta detalicznego”
i „konsumenta” – Przesłanki powoływania się na status konsumenta – Ustalenie jurysdykcji właściwej
do rozpoznania powództwa

W sprawie C-500/18

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie
prejudycjalnym, złożony przez Tribunalul Specializat Cluj (sąd orzekający w sprawach handlowych
w Klużu, Rumunia) postanowieniem z dnia 2 maja 2018 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu
30 lipca 2018 r., w postępowaniu:

AU

przeciwko

Reliantco Investments LTD,

Reliantco Investments LTD Limassol Sucursala București,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: M. Vilaras, prezes izby, S. Rodin (sprawozdawca), D. Šváby, K. Jürimäe i N. Piçarra,
sędziowie,

rzecznik generalny: H. Saugmandsgaard Øe,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

- w imieniu AU – adwokaci V. Berea i A.I. Rusan,
- w imieniu Reliantco Investments LTD i Reliantco Investments LTD Limassol Sucursala București –
C. Stoica, L. Radu i D. Aragea, avocats,
- w imieniu rządu rumuńskiego – początkowo C.-R. Cantâr, E. Gane, A. Wellman i O.-C. Ichim,
następnie E. Gane, A. Wellman i O.-C. Ichim, w charakterze pełnomocników,

* Język postępowania: rumuński.

- w imieniu rządu czeskiego – M. Smolek i J. Vláčil, w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu portugalskiego – L. Inez Fernandes, P. Lacerda, P. Barros da Costa i L. Medeiros, w charakterze pełnomocników,
- w imieniu Komisji Europejskiej – T. Scharf, N. Ruiz García, L. Nicolae i M. Heller, w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 4 ust. 1 dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniającej dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. 2004, L 145, s. 1), a także art. 7 pkt 2 i art. 17 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2012, L 351, s. 1).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy AU a Reliantco Investments LTD i Reliantco Investments LTD Limassol Sucursala București w przedmiocie zleceń z limitem ceny opartych na spadku ceny ropy naftowej złożonych przez AU na platformie internetowej należącej do pozwanych w postępowaniu głównym, w następstwie których utracił on określoną kwotę pieniężną.

Ramy prawne

Prawo Unii

Dyrektywa 93/13

- 3 Artykuł 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 15, t. 2, s. 288) stanowi:

„Do celów niniejszej dyrektywy:

[...]

- b) »konsument« oznacza każdą osobę fizyczną, która w umowach objętych niniejszą dyrektywą działa w celach niezwiązanych z handlem, przedsiębiorstwem lub zawodem [jej działalnością gospodarczą lub zawodową];
- c) »sprzedawca lub dostawca« oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która w umowach objętych niniejszą dyrektywą działa w celach dotyczących handlu, przedsiębiorstwa lub zawodu [w ramach swej działalności gospodarczej lub zawodowej], bez względu na to, czy należy do sektora publicznego czy prywatnego”.

4 Artykuł 3 ust. 1 tej dyrektywy stanowi:

„Warunki umowy, które nie były indywidualnie negocjowane, mogą być uznane za nieuczciwe, jeśli stoją w sprzeczności z wymogami dobrej wiary, powodują znaczącą nierównowagę wynikających z umowy, praw i obowiązków stron ze szkodą dla konsumenta”.

Dyrektywa 2004/39

5 Zgodnie z motywem 31 dyrektywy 2004/39:

„Jednym z celów niniejszej dyrektywy jest ochrona inwestorów. Środki ochrony inwestorów należy dostosować do szczegółowej charakterystyki każdej z kategorii inwestorów (detaliczni, branżowi [profesjonalni] oraz kontrahenci)”.

6 Artykuł 4 ust. 1 tej dyrektywy stanowi:

„Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się poniższe definicje:

[...]

10) »klient« oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, na której rzecz przedsiębiorstwo inwestycyjne świadczy usługi inwestycyjne lub dodatkowe;

11) »klient branżowy [profesjonalny]« oznacza klienta wypełniającego kryteria ustanowione w załączniku II;

12) »klient detaliczny« oznacza klienta, który nie jest klientem branżowym [profesjonalnym];

[...]

17) »instrumenty finansowe« oznacza[ją] instrumenty określone w sekcji C załącznika I;

[...]”.

7 Zgodnie z art. 19 dyrektywy 2004/39:

„[...]

2. Wszelkie informacje, w tym publikacje handlowe, kierowane przez przedsiębiorstwo inwestycyjne do klientów lub potencjalnych klientów powinny być rzetelne, niebudzące wątpliwości i niewprowadzające w błąd. Publikacje handlowe należy w sposób niebudzący wątpliwości oznaczyć jako publikacje handlowe.

3. Klientom lub potencjalnym klientom należy dostarczyć kompleksowych informacji dotyczących:

- przedsiębiorstwa inwestycyjnego oraz usług przez nie świadczonych,
- instrumentów finansowych oraz proponowanych strategii inwestycyjnych; powinny one obejmować stosowne wytyczne oraz ostrzeżenia o ryzyku związanym z inwestycjami w takie instrumenty lub odnoszącym się do poszczególnych strategii inwestycyjnych,
- podmiotów realizujących zlecenia, oraz

– kosztów i odnośnych opłat,

skonstruowanych w taki sposób, aby klienci lub potencjalni klienci mogli zrozumieć charakter oraz ryzyko związane z usługą inwestycyjną oraz określonym rodzajem oferowanego instrumentu finansowego, a co za tym idzie, mogli podjąć świadome decyzje inwestycyjne. Informacje te należy przekazywać w ujednoliconym formacie.

[...]

5. Państwa członkowskie zapewniają, że [by] przedsiębiorstwa inwestycyjne świadczące usługi inwestycyjne, inne niż określone w ust. 4, zwróciły się do klienta lub potencjalnego klienta z prośbą o przekazanie informacji dotyczących jego wiedzy i doświadczenia w dziedzinie inwestycji, odpowiedniej do określonego rodzaju oferowanego lub wymaganego produktu lub usługi, tak aby przedsiębiorstwo inwestycyjne mogło dokonać oceny, czy przewidziana usługa inwestycyjna lub produkt są odpowiednie dla klienta.

W przypadku gdy w oparciu o informacje otrzymane na podstawie poprzedzającego ustępu [akapitu] przedsiębiorstwo inwestycyjne uważa, że produkt lub usługa nie są odpowiednie dla klienta lub potencjalnego klienta, przedsiębiorstwo inwestycyjne ostrzega o powyższym klienta lub potencjalnego klienta. Ostrzeżenie to należy przekazywać w ujednoliconym formacie.

W przypadkach gdy klient lub potencjalny klient podejmuje decyzje o nieprzekazywaniu informacji określonych na podstawie akapitu pierwszego lub jeżeli przedstawia niewystarczające informacje dotyczące jego wiedzy i doświadczenia, przedsiębiorstwo inwestycyjne ostrzega klienta lub potencjalnego klienta, że taka decyzja uniemożliwia przedsiębiorstwu ustalenie, czy przewidziana usługa lub produkt są dla niego odpowiednie. Ostrzeżenie to należy przekazywać w ujednoliconym formacie.

[...]”.

- 8 Sekcja C załącznika I do tej dyrektywy w pkt 9 wymienia „[k]ontrakty finansowe na transakcje różnicowe” (w angielskiej wersji językowej: „[f]inancial contracts for differences”).
- 9 Stosownie do załącznika II do przedmiotowej dyrektywy „[k]lient branżowy [profesjonalny] to klient, który posiada doświadczenie, wiedzę i fachowość umożliwiające podejmowanie niezależnych decyzji inwestycyjnych i właściwe ocenianie ryzyka, z którym się one wiążą”. Zgodnie z tym załącznikiem za klientów profesjonalnych uznaje się w szczególności „[p]odmioty, które są uprawnione lub podlegają przepisom wykonawczym dotyczącym prowadzenia działalności na rynkach finansowych”.

Rozporządzenie nr 864/2007

- 10 Artykuł 2 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczącego prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych („Rzym II”) (Dz.U. 2007, L 199, s. 40), stanowi:

„Do celów niniejszego rozporządzenia szkoda obejmuje wszelkie następstwa wynikające z czynu niedozwolonego, bezpodstawnego wzbogacenia, prowadzenia cudzych spraw bez zlecenia lub culpa in contrahendo”.

11 Zgodnie z art. 12 ust. 1 tego rozporządzenia:

„Prawem właściwym dla zobowiązań pozaumownych wynikających [z] kontaktów handlowych mających miejsce przed zawarciem umowy, bez względu na to, czy doszło do jej zawarcia, jest prawo właściwe dla umowy albo prawo, które byłoby dla niej właściwe, gdyby została ona zawarta”.

Rozporządzenie nr 1215/2012

12 Motyw 18 rozporządzenia nr 1215/2012 brzmi następująco:

„W sprawach dotyczących [umów] ubezpieczenia, umów z udziałem konsumentów i z zakresu prawa pracy strona słabsza powinna być chroniona przez przepisy jurysdykcyjne dla niej bardziej korzystne niż przepisy ogólne”.

13 Artykuł 7 tego rozporządzenia stanowi:

„Osoba, która ma miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego, może być pozwana w innym państwie członkowskim:

1) a) w sprawach dotyczących umowy – przed sądy miejsca wykonania danego zobowiązania;

[...]

2) w sprawach dotyczących czynu niedozwolonego lub czynu podobnego do czynu niedozwolonego – przed sądy miejsca, w którym nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę;

[...]”.

14 Artykuł 17 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012, objęty sekcją 4 rozdziału II tego rozporządzenia, ma następujące brzmienie:

„Jeżeli przedmiotem postępowania jest umowa lub roszczenia z umowy, którą zawarła osoba, konsument, w celu, który nie może być uważany za działalność zawodową lub gospodarczą tej osoby, jurysdykcję określa się na podstawie niniejszej sekcji, nie naruszając przepisów art. 6 i art. 7 pkt 5,

[...]

c) we wszystkich innych przypadkach – gdy druga strona umowy w państwie członkowskim, na terytorium którego konsument ma miejsce zamieszkania, prowadzi działalność zawodową lub gospodarczą [gdy druga strona umowy prowadzi działalność zawodową lub gospodarczą w państwie członkowskim, na terytorium którego konsument ma miejsce zamieszkania] lub taką działalność[ć] w jakikolwiek sposób kieruje do tego państwa członkowskiego lub do kilku państw włącznie z tym państwem członkowskim, a umowa wchodzi w zakres tej działalności”.

15 Artykuł 18 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 stanowi:

„Konsument może wytoczyć powództwo przeciwko swojemu kontrahentowi przed sąd państwa członkowskiego, na którego terytorium kontrahent ten ma miejsce zamieszkania [lub siedzibę], albo bez względu na miejsce zamieszkania [lub siedzibę] kontrahenta – przed sąd miejsca, w którym konsument ma miejsce zamieszkania”.

16 Zgodnie z art. 19 tego rozporządzenia:

„Od przepisów niniejszej sekcji można odstąpić na podstawie umowy tylko wówczas:

- 1) jeżeli umowa została zawarta po powstaniu sporu;
- 2) jeżeli przyznaje ona konsumentowi uprawnienie do wytaczania powództwa przed sądy inne niż wymienione w niniejszej sekcji; lub
- 3) jeżeli została ona zawarta między konsumentem a jego kontrahentem, którzy w chwili zawarcia umowy mają miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu [lub siedzibę] w tym samym państwie członkowskim, a umowa ta przewiduje jurysdykcję sądów tego państwa członkowskiego, o ile taka umowa jest dopuszczalna w świetle prawa tego państwa członkowskiego”.

17 Artykuł 25 tego rozporządzenia stanowi:

„1. Jeżeli strony, niezależnie od ich miejsca zamieszkania [lub siedziby], uzgodniły, że sąd lub sądy państwa członkowskiego powinny rozstrzygać spór już wynikły albo spór przyszły mogący wyniknąć z określonego stosunku prawnego, to sąd lub sądy tego państwa mają jurysdykcję, chyba że umowa ta jest nieważna pod względem materialnym na mocy prawa danego państwa członkowskiego. Tak określona jurysdykcja jest jurysdykcją wyłączną, o ile strony nie uzgodniły inaczej. Umowę jurysdykcyjną zawiera się:

- a) w formie pisemnej lub ustnej potwierdzonej na piśmie;
- b) w formie, która odpowiada praktyce przyjętej między stronami; lub
- c) w handlu międzynarodowym – w formie odpowiadającej zwyczajowi handlowemu, który strony znały lub musiały znać i który strony umów tego rodzaju w określonej dziedzinie handlu powszechnie znają i którego stale przestrzegają.

[...]

4. Umowy jurysdykcyjne lub odpowiednie przepisy zawarte w warunkach powołania »trustu« nie wywołują skutku prawnego, jeżeli są sprzeczne z przepisami art. 15, 19 lub 23 albo jeżeli sądy, których jurysdykcja została wyłączona przez strony w umowie, mają wyłączną jurysdykcję na podstawie art. 24.

[...]”.

Prawo rumuńskie

18 Artykuł 1254 codul civil (kodeksu cywilnego) stanowi:

„1. Umowę bezwzględnie nieważną lub unieważnioną uważa się za niezawartą.

2. Z zastrzeżeniem spełnienia ustawowych przesłanek stwierdzenie nieważności umowy pociąga za sobą stwierdzenie nieważności późniejszych czynności prawnych dokonanych na jej podstawie.

3. W przypadku stwierdzenia nieważności umowy każda ze stron powinna zwrócić drugiej stronie otrzymane świadczenia w naturze lub w sposób równoważny, zgodnie z przepisami art. 1639–1647, nawet jeśli świadczenia te były wykonywane kolejno lub miały charakter ciągły”.

19 Artykuł 1269 kodeksu cywilnego brzmi następująco:

„1. Jeżeli po zastosowaniu reguł wykładni umowa wciąż nie jest jasna, należy ją interpretować na korzyść dłużnika.

2. Postanowienia umów adhezyjnych interpretuje się na niekorzyść tego, kto je zaproponował”.

20 Zgodnie z art. 2 ust. 1 Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori (ustawy nr 193/2000 w sprawie nieuczciwych warunków w umowach zawieranych między przedsiębiorcami a konsumentami), transponującej dyrektywę 93/13 do prawa rumuńskiego:

„»Konsument« oznacza każdą osobę fizyczną lub grupę stowarzyszonych osób fizycznych, które na podstawie umowy objętej zakresem stosowania niniejszej ustawy działają w celach niemieszczących się w ramach ich działalności handlowej, przemysłowej lub produkcyjnej, rzemieślniczej lub zawodowej”.

21 Artykuł 4 ust. 2 i 3 tej ustawy stanowi:

„2. Uznaje się, że warunek umowny nie był bezpośrednio uzgodniony z konsumentem, jeżeli został określony bez zapewnienia konsumentowi możliwości wpływu na jego charakter, jak w wypadku wzorców umownych lub ogólnych warunków sprzedaży stosowanych przez podmioty gospodarcze na rynku danego produktu lub danej usługi.

3. Okoliczność, iż niektóre elementy warunków umownych lub tylko jeden z tych warunków uzgodniono bezpośrednio z konsumentem, nie wyklucza stosowania przepisów niniejszej ustawy do pozostałej części umowy, jeżeli całościowa ocena umowy prowadzi do wniosku, że umowa została sporządzona jednostronnie przez przedsiębiorcę. Jeżeli przedsiębiorca twierdzi, iż standardowy warunek został uzgodniony bezpośrednio z konsumentem, spoczywa na nim ciężar udowodnienia tej okoliczności”.

22 Artykuł 4 ust. 1 Legea nr. 297/2004 privind piața de capital (ustawy nr 297/2004 o rynkach kapitałowych) ma następujące brzmienie:

„Usługi inwestycji finansowych są świadczone za pośrednictwem osób fizycznych działających w charakterze agentów w zakresie owych usług. Osoby te prowadzą działalność wyłącznie w imieniu zatrudniającego je pośrednika i nie mogą świadczyć we własnym imieniu usług inwestycji finansowych”.

23 Artykuł 4 ust. 1 Ordonanța Guvernului nr. 85/2004 privind protecția consumatorilor la încheierea și executarea contractelor la distanță privind servicii financiare (rozporządzenia rządu nr 85/2004 w sprawie ochrony konsumentów przy zawieraniu i wykonywaniu umów zawieranych na odległość dotyczących usług finansowych) stanowi:

„Przed zawarciem umowy na odległość lub przed złożeniem oferty dostawca jest zobowiązany poinformować konsumenta we właściwym czasie, w sposób prawidłowy i kompletny, o następujących kwestiach dotyczących jego tożsamości, obejmujących co najmniej:

[...]

c) nazwę pośrednika, charakter, w jakim działa on w stosunku do konsumenta, adres siedziby spółki lub, w zależności od przypadku, miejsce zamieszkania i sposoby kontaktu z nim, numer telefonu lub faksu, adres poczty elektronicznej, rejestr handlowy, do którego jest on wpisany, i jego niepowtarzalny numer rejestracyjny, w przypadku gdy konsument kontaktuje się z pośrednikiem;

[...]”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

- 24 W dniu 15 listopada 2016 r. AU utworzył cyfrowe konto transakcyjne na platformie internetowej UFX, należącej do Reliantco Investments, w celu obrotu instrumentami finansowymi takimi jak kontrakty różnicy cenowej (contracts for difference, zwane dalej „CFD”).
- 25 Aby utworzyć konto na platformie UFX, AU skorzystał z domeny internetowej spółki handlowej i prowadził korespondencję z Reliantco Investments jako dyrektor rozwoju wspomnianej spółki.
- 26 W dniu 11 stycznia 2017 r. AU zawarł z Relianco Investments umowę w sprawie korzyści wynikających z obrotu instrumentami finansowymi, w której wskazano, że przeczytał, zrozumiał i wyraził zgodę na warunki i zasady oferty. Na mocy tej umowy wszelkie spory wynikające z tak zawartej umowy lub z nią związane będą wnoszone do sądów cypryjskich, zaś owa umowa, a także wszelkie stosunki między stronami dotyczące obrotu podlegają prawu cypryjskiemu.
- 27 W dniu 13 stycznia 2017 r. AU złożył na platformie UFX szereg zleceń z limitem ceny, w których stawał na obniżkę ceny ropy naftowej, i twierdził, że w wyniku tych transakcji stracił całą kwotę odłożoną na rachunku przeznaczonym do obrotu, to znaczy 1 919 720 dolarów amerykańskich (USD) (około 1 804 345 EUR).
- 28 W dniu 26 kwietnia 2017 r. AU wniósł do sądu odsyłającego powództwo przeciwko pozwanym w postępowaniu głównym. Twierdzi on, że padł ofiarą manipulacji, która doprowadziła do utraty kwoty wspomnianej w poprzednim punkcie, i w tych okolicznościach żąda, aby zostały one pociągnięte do odpowiedzialności deliktowej z tytułu naruszenia przepisów dotyczących ochrony konsumentów. Ponadto w owym powództwie wniósł on o stwierdzenie nieważności, po pierwsze, niektórych jego zdaniem nieuczciwych warunków umownych, a po drugie, niektórych zleceń, które złożył na platformie UFX, a także przywrócenia sytuacji stron do stanu poprzedniego.
- 29 Zdaniem AU, zgodnie z art. 17 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 1215/2012 w związku z art. 18 i 19 tego rozporządzenia, sądy rumuńskie są właściwe do rozpoznania tego powództwa, ponieważ jest on konsumentem mającym miejsce zamieszkania w Rumunii.
- 30 Pozwane w postępowaniu głównym podnoszą zarzut ogólnego braku jurysdykcji sądów rumuńskich. Uważają one, że na podstawie art. 25 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 oraz klauzuli prorogacyjnej, o której mowa w pkt 26 niniejszego wyroku, powództwo wytoczone przez AU podlega jurysdykcji sądów cypryjskich. Wskazują one, że Eparhiako Dikastirio Lemesou (sąd regionalny w Limassolu, Cypr), do którego AU wystąpił o wydanie postanowienia w przedmiocie środka tymczasowego w celu zajęcia należącego do nich majątku znajdującego się na Cyprze, uznał się za właściwy do wydania orzeczenia w tej sprawie.
- 31 Ponadto twierdzą one, że podstawą powództwa wytoczonego przez AU jest culpa in contrahendo, która jest zobowiązaniem pozaumownym objętym rozporządzeniem nr 864/2007.
- 32 Pozwane w postępowaniu głównym kwestionują również status AU jako konsumenta, podnosząc, że jest on osobą fizyczną działającą w celu zarobkowym, ponieważ dokonał czynności właściwych dla działalności zawodowej, osiągając podczas wykonywania przedmiotowej umowy zysk w wysokości 644 413,53 USD (około 605 680 EUR) w wyniku 197 transakcji przeprowadzonych w okresie od listopada 2016 r. do 13 stycznia 2017 r., z których tylko sześć zostało zakwestionowanych.

- 33 Sąd odsyłający w ramach badania swojej właściwości do rozstrzygnięcia sporu co do istoty stwierdza, że AU oparł swoje powództwo na odpowiedzialności deliktowej, czyli odpowiedzialności pozaumownej, do której co do zasady miałyby zastosowanie rozporządzenie nr 864/2007, powołując się na swój status konsumenta, co oznacza, że jurysdykcję można ustalić na podstawie art. 17 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 1215/2012.
- 34 Sąd ów ma jednak wątpliwości co do argumentu wysuniętego przez AU w odpowiedzi na twierdzenia pozwanych w postępowaniu głównym, zgodnie z którym pojęcie „klienta detalicznego” zawarte w art. 4 ust. 1 pkt 12) dyrektywy 2004/39 i pojęcie „konsumenta” w rozumieniu art. 2 lit. b) dyrektywy 93/13 są zbieżne. Zdaniem owego sądu z wykładni tych przepisów wynika bowiem, że choć „konsument” może być tylko osobą fizyczną, która działa poza swoją działalnością gospodarczą lub zawodową, „klient detaliczny” może być zarówno osobą fizyczną, jak i osobą prawną lub podmiotem innym niż wymieniony w załączniku II do dyrektywy 2004/39.
- 35 Sąd odsyłający odwołuje się również do wyroku z dnia 3 lipca 1997 r., Benincasa (C-269/95, EU:C:1997:337), w którym Trybunał orzekł, że jedynie umowy zawarte poza jakąkolwiek działalnością lub celem o charakterze gospodarczym lub zawodowym, wyłącznie w celu zaspokojenia prywatnych potrzeb konsumpcyjnych danej osoby podlegają szczególnemu systemowi w dziedzinie ochrony konsumenta, natomiast taka ochrona nie jest uzasadniona w przypadku umowy, której celem jest działalność zawodowa.
- 36 Ponadto sąd ten przyjmuje, że sekcja 4 rozdziału II rozporządzenia nr 1215/2012, regulująca jurysdykcję w sprawach dotyczących umów konsumenckich, ma co do zasady zastosowanie do powództw wytoczonych przez konsumenta na podstawie umowy, natomiast powództwo wytoczone przez AU jest oparte wyłącznie na odpowiedzialności deliktowej, która wyklucza istnienie stosunku umownego.
- 37 W tych okolicznościach Tribunalul Specializat Cluj (sąd orzekający w sprawach handlowych w Klużu, Rumunia) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:
- „1) Czy przy dokonywaniu wykładni pojęcia »klienta detalicznego«, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt. 12 dyrektywy 2004/39, sąd odsyłający może lub musi zastosować te same kryteria wykładni, które definiują pojęcie »konsumenta« w rozumieniu art. 2 lit. b) dyrektywy 93/13/EWG?
  - 2) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, na jakich warunkach »klient detaliczny«, w rozumieniu dyrektywy 2004/39, może skorzystać ze statusu konsumenta w sporze takim jak ten będący przedmiotem postępowania głównego?; oraz
  - 3) W szczególności, czy realizacja przez »klienta detalicznego«, w rozumieniu dyrektywy 2004/39, znacznej liczby transakcji w stosunkowo krótkim czasie oraz inwestowanie dużych kwot pieniędzy w instrumenty finansowe, takie jak te określone w art. 4 ust. 1 pkt. 17 dyrektywy 2004/39, stanowią odpowiednie kryteria oceny, czy »klientowi detalicznemu« w rozumieniu wspomnianej dyrektywy przysługuje status konsumenta?
  - 4) Czy przy ustalaniu własnej jurysdykcji sąd krajowy, który ma obowiązek określenia wpływu, stosownie do przypadku, art. 17 ust. 1 lit. c) lub art. 7 pkt 2 rozporządzenia nr 1215/2012, może lub musi wziąć pod uwagę podstawę materialnoprawną, na którą powołuje się powód – wyłącznie odpowiedzialność pozaumowną – aby podważyć zamieszczenie rzekomo nieuczciwych warunków umowy w rozumieniu dyrektywy 93/13, na mocy której mające zastosowanie prawo materialne określa się zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 864/2007, czy też ewentualny status konsumenta przysługujący powodowi powoduje, że podstawa materialnoprawna jego żądania jest nieistotna?”

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie dopuszczalności

- 38 Rząd rumuński wyraża wątpliwości co do dopuszczalności wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym. Podnosi on, że sąd odsyłający powinien był dostarczyć więcej wyjaśnień w przedmiocie powództwa AU i przedstawić argumenty prawne, na których jest ono oparte. Ponadto podkreśla on, że przedstawione pytania nie uwzględniają klauzuli prorogacyjnej zamieszczonej w umowie zawartej pomiędzy AU i Reliantco Investments. Ze względu na te braki wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym nie zawiera wszystkich niezbędnych informacji, które umożliwiałyby udzielenie stosownych odpowiedzi na postawione pytania.
- 39 W tym względzie należy przypomnieć, że wyłącznie do sądu krajowego, przed którym zawisł spór i na którym spoczywa odpowiedzialność za wydanie orzeczenia, należy – przy uwzględnieniu okoliczności konkretnej sprawy – zarówno ocena, czy do wydania wyroku jest mu niezbędne uzyskanie orzeczenia prejudycjalnego, jak i ocena znaczenia pytań, jakie zadaje Trybunałowi (wyrok z dnia 10 grudnia 2018 r., *Wightman i in.*, C-621/18, EU:C:2018:999, pkt 26).
- 40 Ponadto pytania dotyczące wykładni prawa Unii przedstawione przez sąd krajowy na gruncie stanu prawnego i faktycznego, za którego ustalenie jest on odpowiedzialny, przy czym prawidłowość tych ustaleń nie podlega ocenie Trybunału, korzystają z domniemania, że mają one znaczenie dla sprawy (wyrok z dnia 24 października 2019 r., *État belge*, C-35/19, EU:C:2019:894, pkt 29).
- 41 Jednakże, po pierwsze, jeżeli okaże się oczywiste, że wykładnia prawa Unii, o którą się zwrócono, nie ma żadnego związku ze stanem faktycznym lub z przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, bądź gdy Trybunał nie dysponuje informacjami w zakresie stanu faktycznego lub prawnego, które są niezbędne do udzielenia przydatnej odpowiedzi na przedstawione mu pytania, Trybunał może odmówić udzielenia odpowiedzi, odrzucając wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym jako niedopuszczalny (wyrok z dnia 17 października 2019 r., *Comida paralela 12*, C-579/18, EU:C:2019:875, pkt 20).
- 42 Po drugie, ze względu na ducha współpracy charakteryzującego stosunki pomiędzy sądami krajowymi i Trybunałem w ramach procedury postępowania prejudycjalnego, brak pewnych uprzednich ustaleń sądu odsyłającego nie prowadzi koniecznie do niedopuszczalności wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, jeśli pomimo tych braków Trybunał uzna, że w świetle okoliczności wynikających z akt sprawy jest w stanie udzielić użytecznej odpowiedzi sądowi odsyłającemu (wyrok z dnia 17 października 2019 r., *Comida paralela 12*, C-579/18, EU:C:2019:875, pkt 21).
- 43 Jako że w niniejszym przypadku sąd odsyłający określił, zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 41 i 42 niniejszego wyroku, stan prawny i faktyczny umożliwiający Trybunałowi udzielenie odpowiedzi na przedstawione mu pytania, a badanie prawidłowości tego stanu nie należy do Trybunału, należy stwierdzić, że rozpatrywany wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym jest dopuszczalny.

W przedmiocie pytań od pierwszego do trzeciego

- 44 Poprzez pytania od pierwszego do trzeciego, które należy rozpatrzyć łącznie, sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że osobą fizyczną, która na podstawie umowy takiej jak CFD zawartej ze spółką finansową dokonuje transakcji finansowych za pośrednictwem owej spółki, można uznać za „konsumenta” w rozumieniu tego przepisu i czy dla celów tego uznania istotne jest uwzględnienie czynników takich

jak okoliczność, że osoba ta dokonała licznych transakcji w stosunkowo krótkim czasie lub że zainwestowała znaczne kwoty w te transakcje, lub że osoba ta jest „klientem detalicznym” w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 12 dyrektywy 2004/39.

- 45 Zgodnie z orzecznictwem Trybunału art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 stosuje się w sytuacjach, w których są spełnione trzy przesłanki, a mianowicie, po pierwsze, gdy jedna ze stron umowy jest konsumentem działającym w celu, który nie może zostać uznany za jego działalność zawodową lub gospodarczą, po drugie, gdy umowa między takim konsumentem a przedsiębiorcą została faktycznie zawarta, i po trzecie, gdy taka umowa należy do jednej z kategorii określonych w art. 17 ust. 1 lit. a)–c) wspomnianego rozporządzenia. Przesłanki te muszą zostać spełnione łącznie, a zatem w wypadku niespełnienia jednej z tych trzech przesłanek jurysdykcja nie może zostać ustalona na podstawie przepisów dotyczących umów konsumenckich (wyrok z dnia 3 października 2019 r., Petruchová, C-208/18, EU:C:2019:825, pkt 39 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 46 Jak wynika z postanowienia odsyłającego, pytania od pierwszego do trzeciego skierowane do Trybunału w niniejszej sprawie dotyczą pierwszej z tych trzech przesłanek, a mianowicie uznania jednej ze stron umowy za „konsumenta”.
- 47 W tym względzie należy przypomnieć, że pojęcie „konsumenta” w rozumieniu art. 17 i 18 rozporządzenia nr 1215/2012 należy interpretować w sposób ścisły, odwołując się do pozycji danej osoby w ramach określonej umowy, z uwzględnieniem natury i celu tej umowy, nie zaś do sytuacji subiektywnej tejże osoby, ponieważ ta sama osoba może być uważana za konsumenta w odniesieniu do pewnych transakcji i za przedsiębiorcę w odniesieniu do innych transakcji (zob. wyrok z dnia 3 października 2019 r., Petruchová, C-208/18, EU:C:2019:825, pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 48 Trybunał wywiódł z powyższego, że jedynie umowy zawarte poza ramami jakiejkolwiek działalności o charakterze gospodarczym lub zawodowym i niezależnie od niej, wyłącznie w celu zaspokojenia prywatnych potrzeb konsumpcyjnych danej osoby, podlegają szczególnemu systemowi przewidzianemu we wspomnianym rozporządzeniu w dziedzinie ochrony konsumenta jako strony uznawanej za słabszą (wyrok z dnia 3 października 2019 r., Petruchová, C-208/18, EU:C:2019:825, pkt 42 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 49 Ta szczególna ochrona nie znajduje uzasadnienia w przypadku umowy zawartej dla celów prowadzenia działalności gospodarczej lub zawodowej, nawet przewidzianej w przyszłości, ponieważ przyszły charakter działalności nie umniejsza jej gospodarczego lub zawodowego charakteru (wyrok z dnia 3 października 2019 r., Petruchová, C-208/18, EU:C:2019:825, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 50 Z powyższego wynika, że szczególne przepisy jurysdykcyjne zawarte w art. 17–19 rozporządzenia nr 1215/2012 znajdują co do zasady zastosowanie jedynie w sytuacji, gdy celem umowy zawartej między stronami jest inne niż gospodarcze lub zawodowe wykorzystanie danego towaru bądź usługi (wyrok z dnia 3 października 2019 r., Petruchová, C-208/18, EU:C:2019:825, pkt 44 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 51 Co się tyczy umów takich jak CFD zawartych pomiędzy osobą fizyczną i spółką finansową, Trybunał orzekł, że takie instrumenty finansowe są objęte zakresem stosowania art. 17–19 rozporządzenia nr 1215/2012 (wyrok z dnia 3 października 2019 r., Petruchová, C-208/18, EU:C:2019:825, pkt 49).
- 52 Ponadto należy przypomnieć, że art. 17 ust. 1 owego rozporządzenia nie wymaga, aby w ramach umowy zawartej w celu niezwiązanym z działalnością zawodową lub gospodarczą konsument zachowywał się w określony sposób (zob. podobnie wyrok z dnia 3 października 2019 r., Petruchová, C-208/18, EU:C:2019:825, pkt 58).

- 53 Na tej podstawie Trybunał uznał, że czynniki takie jak wartość transakcji przeprowadzonych na podstawie umów takich jak CFD, istotne ryzyko strat finansowych związane z zawarciem takich umów, ewentualna fachowa wiedza danej osoby w dziedzinie instrumentów finansowych czy też jej aktywna postawa w ramach takich transakcji są, jako takie, co do zasady pozbawione znaczenia (zob. podobnie wyrok z dnia 3 października 2019 r., Petruchová, C-208/18, EU:C:2019:825, pkt 59).
- 54 To samo dotyczy okoliczności, że konsument dokonał dużej liczby transakcji w stosunkowo krótkim czasie lub że w te transakcje zainwestował znaczne kwoty.
- 55 Co się tyczy znaczenia, jakie dla uznania danej osoby za „konsumenta” w rozumieniu art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 ma okoliczność, że osoba ta jest „klientem detalicznym” w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 12 dyrektywy 2004/39, to należy przypomnieć, że okoliczność, iż daną osobę uznaje się za „klienta detalicznego” w rozumieniu tego drugiego przepisu, pozostaje, jako taka, co do zasady pozbawiona znaczenia dla uznania jej za „konsumenta” w rozumieniu pierwszego z tych przepisów (zob. podobnie wyrok z dnia 3 października 2019 r., Petruchová, C-208/18, EU:C:2019:825, pkt 77).
- 56 W tych okolicznościach kwestia, czy pojęcie „klienta detalicznego” w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 12 dyrektywy 2004/39 należy interpretować w świetle tych samych kryteriów co kryteria mające znaczenie dla wykładni pojęcia „konsumenta”, o którym mowa w art. 2 lit. b) dyrektywy 93/13, jest również pozbawiona znaczenia.
- 57 Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, na pytania od pierwszego do trzeciego należy odpowiedzieć, iż art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że osobę fizyczną, która na podstawie umowy takiej jak CFD zawartej ze spółką finansową przeprowadza transakcje finansowe za pośrednictwem tej spółki, można uznać za „konsumenta” w rozumieniu tego przepisu, jeżeli zawarcie tej umowy nastąpiło w celu niezwiązanym z jakąkolwiek działalnością zawodową lub gospodarczą tej osoby, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego. Dla celów tego uznania, po pierwsze, czynniki takie jak okoliczność, że wspomniana osoba dokonała licznych transakcji w stosunkowo krótkim czasie lub że zainwestowała znaczne kwoty w te transakcje, są co do zasady nieistotne, a po drugie, okoliczność, że ta sama osoba jest „klientem detalicznym” w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 12 dyrektywy 2004/39, jest, jako taka, co do zasady pozbawiona znaczenia.

W przedmiocie pytania czwartego

- 58 Poprzez pytanie czwarte sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy rozporządzenie nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że dla celów określenia sądu mającego jurysdykcję powództwo z tytułu odpowiedzialności deliktowej wniesione przez konsumenta przeciwko jego kontrahentowi wchodzi w zakres uregulowań sekcji 4 rozdziału II tego rozporządzenia.
- 59 Tytułem wstępu należy przypomnieć, że z utrwalonego orzecznictwa wynika, iż w zakresie, w jakim rozporządzenie nr 1215/2012 uchyla i zastępuje rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1), które z kolei zastąpiło konwencję z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 1972, L 299, s. 32), zmienioną przez kolejne konwencje uwzględniające przystąpienie nowych państw członkowskich do tej konwencji, dokonana przez Trybunał wykładnia przepisów tych ostatnich instrumentów prawnych obowiązuje także w odniesieniu do przepisów rozporządzenia nr 1215/2012, jeżeli przepisy te można uznać za „równoważne” (wyrok z dnia 29 lipca 2019 r., Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, pkt 23).
- 60 Tak więc należy podkreślić, że art. 15 rozporządzenia nr 44/2001, który stanowi odpowiednik art. 17 rozporządzenia nr 1215/2012, znajduje zastosowanie jedynie wówczas, gdy rozpatrywane powództwo wiąże się w umową zawartą pomiędzy konsumentem a przedsiębiorcą. Na podstawie bowiem samego

brzmienia zarówno zdania wprowadzającego art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001, jak i art. 15 ust. 1 lit. c), przepis ten wymaga, by „umowa” była „zawarta” przez konsumenta z osobą wykonującą działalność gospodarczą lub zawodową. Tezę taką potwierdza ponadto tytuł sekcji 4 rozdziału II tego rozporządzenia obejmującej art. 15, której przedmiotem jest „[j]urysdykcja w sprawach dotyczących umów konsumenckich” (wyrok z dnia 14 maja 2009 r., *Ilsinger*, C-180/06, EU:C:2009:303, pkt 52, 53).

- 61 Ponadto w ramach analizy art. 13 akapit pierwszy konwencji z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, który również stanowi odpowiednik art. 17 rozporządzenia nr 1215/2012, Trybunał orzekł, że nie można przyjąć wykładni tej konwencji, która prowadziłaby do tego, że niektóre roszczenia wynikające z umowy zawartej przez konsumenta podlegałyby zasadom dotyczącym jurysdykcji zawartym w art. 13–15 rzeczony konwencji, podczas gdy inne powództwa, mające z tą umową związki tak silne, że są z nią nierozzerwalne, podlegałyby innym zasadom (wyrok z dnia 11 lipca 2002 r., *Gabriel*, C-96/00, EU:C:2002:436, pkt 56).
- 62 W istocie konieczność uniknięcia, w miarę możliwości, mnożenia sądów mających jurysdykcję w stosunku do tej samej umowy jest konieczna tym bardziej, gdy chodzi o umowę pomiędzy konsumentem a przedsiębiorcą (zob. podobnie wyrok z dnia 11 lipca 2002 r., *Gabriel*, C-96/00, EU:C:2002:436, pkt 57).
- 63 Ze względu na okoliczność, że mnożenie podstaw jurysdykcji może stawać w szczególnie niekorzystnym położeniu stroną uznawaną za słabszą, jaką jest konsument, w interesie prawidłowego sprawowania wymiaru sprawiedliwości leży, aby konsument mógł zwrócić się do tego samego sądu z wszystkimi trudnościami mogącymi wyniknąć z umowy, do której zawarcia konsument został rzekomo skłoniony ze względu na użycie przez przedsiębiorcę sformułowań mogących wprowadzić w błąd jej kontrahenta (zob. podobnie wyrok z dnia 11 lipca 2002 r., *Gabriel*, C-96/00, EU:C:2002:436, pkt 58).
- 64 Jak z tego wynika, w celu zastosowania sekcji 4 rozdziału II rozporządzenia nr 1215/2012 do powództwa wytoczonego przez konsumenta przeciwko przedsiębiorcy, niezależnie od spełnienia pozostałych przesłanek przewidzianych w art. 17 ust. 1 tego rozporządzenia, umowa musi być rzeczywiście zawarta pomiędzy tymi dwiema stronami, a powództwo to musi być nierozzerwalnie związane z tą umową.
- 65 W niniejszym przypadku, co się tyczy w pierwszej kolejności relacji pomiędzy AU a Reliantco Investments Limassol Sucursala București, spółką zależną Reliantco Investments, należy zauważyć, że z akt sprawy, którymi dysponuje Trybunał, nie wynika, by te dwie strony zawarły umowę.
- 66 W konsekwencji, w świetle tego, co zostało stwierdzone w pkt 60 niniejszego wyroku, w zakresie, w jakim powództwo zostało wniesione w okolicznościach, w których strony te nie zawarły umowy, nie jest ono objęte sekcją 4 rozdziału II rozporządzenia nr 1215/2012.
- 67 Co się tyczy, w drugiej kolejności, możliwości zastosowania tej sekcji do powództwa AU w zakresie, w jakim zostało ono wytoczone przeciwko Reliantco Investments, z którym AU zawarł umowę, należy zauważyć, że z akt sprawy, którymi dysponuje Trybunał, wynika, że powództwo to opiera się w szczególności na przepisach krajowych dotyczących ochrony konsumentów, a mianowicie na spoczywającym na dostawcy obowiązku udzielenia konsumentom informacji i porady oraz ostrzeżenia ich w odniesieniu do świadczonych usług i rodzajów ryzyka, na które są oni narażeni, przed zawarciem umowy.
- 68 Jak z tego wynika – z zastrzeżeniem ustaleń, których powinien dokonać sąd odsyłający – wspomniane powództwo ma na celu stwierdzenie odpowiedzialności przedsiębiorcy za uchybienie zobowiązaniom przedumownym wobec kontrahenta będącego konsumentem.

- 69 Takie powództwo należy uznać za nierozzerwalnie związane z umową zawartą pomiędzy konsumentem i przedsiębiorcą, tak iż do tego powództwa ma zastosowanie sekcja 4 rozdziału II rozporządzenia nr 1215/2012.
- 70 Wniosku tego nie podważa okoliczność, że powództwo wytoczone przez AU zmierza do powstania odpowiedzialności przedsiębiorcy, w szczególności z tytułu culpa in contrahendo, o której mowa w art. 2 ust. 1 rozporządzenia nr 864/2007, mającej zastosowanie do zobowiązań pozaumownych.
- 71 Przeciwnie, należy przypomnieć, że art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 864/2007 przewiduje, że prawem właściwym dla zobowiązań pozaumownych wynikających z kontaktów handlowych mających miejsce przed zawarciem umowy, bez względu na to czy doszło do jej zawarcia, jest prawo właściwe dla umowy albo prawo, które byłoby dla niej właściwe, gdyby została ona zawarta.
- 72 Zatem stwierdzenie zawarte w pkt 69 niniejszego wyroku potwierdza konieczność zachowania spójności pomiędzy wykładnią rozporządzenia nr 1215/2012 i wykładnią rozporządzenia nr 864/2007 (zob. podobnie wyrok z dnia 21 stycznia 2016 r., ERGO Insurance i Gjensidige Baltic, C-359/14 i C-475/14, EU:C:2016:40, pkt 43) w zakresie, w jakim zarówno prawo właściwe dla zobowiązania wynikającego z kontaktów mających miejsce przed zawarciem umowy, jak i sąd, do którego jurysdykcji należy rozpoznanie powództwa dotyczącego takiego zobowiązania, są określane z uwzględnieniem umowy, która ma zostać zawarta.
- 73 W świetle powyższych rozważań na pytanie czwarte należy odpowiedzieć, iż rozporządzenie nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że dla celów określenia sądu mającego jurysdykcję powództwo z tytułu odpowiedzialności deliktowej wniesione przez konsumenta wchodzi w zakres uregulowań sekcji 4 rozdziału II tego rozporządzenia, jeśli jest nierozzerwalnie związane z umową rzeczywiście zawartą pomiędzy tym konsumentem i przedsiębiorcą, czego ustalenie należy do sądu krajowego.

W przedmiocie kosztów

- 74 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron postępowania głównego, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Artykuł 17 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że osobę fizyczną, która na podstawie umowy takiej jak kontrakt różnicy cenowej zawartej ze spółką finansową przeprowadza transakcje finansowe za pośrednictwem tej spółki, można uznać za „konsumenta” w rozumieniu tego przepisu, jeżeli zawarcie tej umowy nastąpiło w celu niezwiązanym z jakąkolwiek działalnością zawodową lub gospodarczą tej osoby, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego. Dla celów tej kwalifikacji, po pierwsze, czynniki takie jak fakt, że konsument dokonał dużej liczby transakcji w stosunkowo krótkim okresie lub że zainwestował znaczne kwoty w te transakcje, są jako takie co do zasady bez znaczenia, a po drugie, okoliczność, że osoba ta jest „klientem detalicznym” w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 12 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/39/WE z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych, zmieniającej dyrektywy Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/12/WE oraz uchylającej dyrektywę Rady 93/22/EWG, jest jako taka co do zasady bez znaczenia.**

- 2) **Rozporządzenie nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że dla celów określenia sądu mającego jurysdykcję powództwo z tytułu odpowiedzialności deliktowej wniesione przez konsumenta wchodzi w zakres uregulowań sekcji 4 rozdziału II tego rozporządzenia, jeśli jest nierozzerwalnie związane z umową rzeczywiście zawartą pomiędzy tym konsumentem i przedsiębiorcą, czego ustalenie należy do sądu krajowego.**

Podpisy